

Pt. 27. num. 33.

1767/17

SPECIMEN
CONTINENS

CAPVT IVRIS CONTROVERSVM

AN

FILIVS NATVRALIS
ARROGATVS FIAT
LEGITIMATVS

QVOD

ILLVSTRIS ICTORVM ORDINIS GRATIA

PRAESIDE

D. CHRISTIANO HENR. BREVNING

PROFESSOR. IVR. NAT. ET GENT. PVBLIC. ORDIN.

ET SOCIETAT. LITER. DVISVVRG.

SOCIO

IN AVDITORIO PETRINO

DIE I. IVLII ANNO CIDICCCLXVII.

PVBLICE DEFENDET

GODOFREDVS SALOMO GOTTHELF
SCHMID ER

SEYDA SAXO.

LIPSI AE

EX OFFICINA LANGENHEMIA

CANTUARIENSIS
EPISTOLAE AD ROMANOS
ARISTOTELIS
METAPHYSICA

II. WATER KATHE GIBBS
D. CHRISTOPHER HERR
PROFESSOR

RECORDED BY THE
LIBRARY

AN
FILIVS NATVRALIS
ARROGATVS
FIAT LEGITIMVS.

§. I.

 Equidem non nego, Legem Romanis latam
a Decemuiris, quae *sacra priuata perpetua*
vt manerent, iubebat, sed an ex omni par-
te causa fuerit originis adoptionis aut arrogationis, vt vult
HEINECCIUS in *Antiqu. Roman. L. I. Tit. XI. §. 1.* non-
dum

A 2

dum ex omni parte exacte probatum esse arbitror. Nam verissimum est, extraneos adoptatos in *sacra et gentem transisse* adoptiui patris, sed effectus et causa inter se confundi non debent. Praeterea non omnino verum est, interiisse familiae sacra, si pater familias sine prole decederet. Veniebant enim et bona et sacra ad agnatum proximum, qui iam in familia erat, qui communes lares penatesque cum defuncto habebat. Si itaque tantum origo arrogationis fuisset priuatorum sacrorum conseruatio, quare, quae so, leges ei tantum arrogare adoptareue permisissent, qui liberos non habebat. Magis ex hac ratione iis tantum permittenda fuisset arrogatio, qui nec agnatos nec gentiles haberent, ne sacra gentilitia familiaeque interirent. Sed de his silent Leges, praecipuntque, maxime Lex Papia Poppaea, vt ii, qui adhuc liberos procreare naturali ratione possint, sibi sobolem quaerant, prohibita adoptione. Largior interim, posse contigisse, vt interdum arrogatio adoptioque in auxilium adhibita, ne sacra interirent; sed originem absque dubio ex Romuli lege peti posse, nullus dubito. Iam enim Romulus, teste BACHIO in *Hist. Iur. p. 8.* suis ciuibus πολυπαιδίας studium commendauerat, quae iuris dispositio videtur postea sub libera Republica mansisse, vel quod tanquam maiorum mos seu consuetudo inueterata obligaret, quod probabile, vel quod sua lege decemuiui repetiissent, cuius opinionibus tamen nulla probatio superest. Sub libera Republica vero studium πολυπαιδίας obtinuisse, coniiici potest ex DIONE CASSIO *L. VI. p. 660.* Ne ergo ἀπαίδες morirentur parentes, cum legitimos non haberent, ciuili

ciuili ratione vel cessa in filium potestate a naturali patre, vel populi autoritate sibi filium quaerebant. Videtur itaque in fraudem legis arrogatio primum applicata, saltem ita conici potest ex P. *Scipionis* Censoris Oratione apud GELLIVM in *Noct. Attic. L. V. cap. XIX.* Sed haec obiter.

§. II.

Trium est, adoptionem factam fuisse vel arrogatione, vel adoptione proprie sic dicta. Arrogatio itaque maxime iure Romano dicebatur, quoties solenni rogatione ad populum in comitiis curiatis lege quis in alterius patriam potestatem redigebatur, qui sui iuris esset, cuius rogationis verba habet GELLIVS *cit. loc.* adhibita pontificum autoritate, qui comitia haec habebant, ita enim GELLIVS: nam comitia arbitris etiam Pontificibus praebentur, quae curiata appellantur, quod ideo factum, vt arrogatum, qui in rem suam autor fiebat simul transcriberent in sacra familiae arrogatoris; quo facto familiae iura obtinebat. Sed praeterquam quod *vesticeps* esse debebat, seu qui togam puram sumferat, ante Pii A. constitutionem quo comparere possent in comitiis, in arrogando requirebatur, vt *sui iuris* esset, et Ciuis Romanus.

§. III.

Non vero reliqua, quae de arrogatione adoptione in iure romano scripta sunt, vrgeo. Venio ad thema.

Quaeritur scilicet, *an filius ex concubina progenitus arrogatus, legitimus fiat.* Cum filius naturalis sui iuris esset, quod pater in naturales liberos ex concubina progenitos nullam haberet potestatem, veteri iure vix dubitandum videtur, si mater concubina ciuis romana fuerat, naturalem filium, quod et ciuis et sui iuris esset, recte potuisse arrogari, a parente naturali, et arrogatione iura legitimi filii obtinuisse inque patris arrogatoris familiam et sacra venisse. Ita sane ex *L. ult. ff. de adopt.* argumentum ducunt.

§. IV.

Neque huius iuris autor est *Anastasius* Imperator, ut videtur affirmare *L. 6. C. de nat. liberis.* Anastasius enim legitimationem declarauerat per arrogationem faciendam, et in tantum autor est, eaque Anastasiana arrogatio dicitur, cui scilicet nouam formam dederat, cum antiqua illa arrogatio, quae legis actio esset, sublatis a *Constantio* in *L. 1. C. de formul. et impetr.* formulis solennibus, quibus olim lege agebatur, arrogatio non amplius ad antiquum modum obseruari posset. Ea itaque Anastasiana arrogatione facta, legitimi efficiebantur.

§. V.

Ad postquam vel legitimationem per subsequentes nuptias comprobassent iura, vel alios legitimandi modos inuenissent, Imp. *IUSTINVS* in *L. 7. C. de adopt. arrogandi*

gandi modum naturalium liberorum sustulit, quae iuris dispositio ab Imp. IVSTINIANO in *Nov. LXXXIX.* et *LXXIV. c. 3.* adprobata, vt arrogatio naturalium liberorum vix videatur amplius efficere, vt legitimorum iura tribuat.

§. VI.

Sed quid de forensi iure? Ipsa quidem arrogatio ad eo frequens non est, non tamen abrogata in praxi: at vel ex duplici causa videtur negari posse, arrogationem a naturali patre maxime naturalibus liberis legitimorum iura tribuere. Sicut enim omnis arrogatio ex solo Romano iure germaniae populis cognita facta fuit, Iustinianum vero ius adrogationem ad effectum legitimationis improbet, ita et in foro ex recepto iure aliter statuendum non videtur. Dein cum patriis moribus per leges nondum abrogatis, ii qui extra matrimonium progeniti sunt liberi, macula laborent, contra Romano iure naturales liberi, quos ob prohibitum in Germania concubinatum haud habemus, nullam honestatis nominis iacturam vnquam passi fuerunt, legitimi vero macula laborantes haud cogitentur, arrogationis inuentum romani iuris nunquam effectus legitimationis proferre posse videtur, non enim potest tollere maculam spurii nostri, quos cum naturalibus comparamus in causa legitimationis, ad quem effectum romanis incognita fuerat. Vtique ergo arrogatio naturalis partus a patre naturali moribus patriis ad effectum legitimationis adferri potest, in cuius locum legitimatio per rescriptum principis ad effectum
succes-

successionis adhibenda, nisi statuas, arrogationem cum aequae per rescriptum principis fiat, ab illa legitimatione vix amplius diuersam fore.

§. VII.

Sed quid, si alius, quam naturalis parens arrogare velit filium spurium, an tunc legitimus efficiatur, vt simul macula cesset. Et cum, nisi noua lege prouinciali desuper lata, inuenta romani iuris, in rebus ex populari genio inuentis effectum habere nequeant, arrogatio vero ad maculam natiuitatis, quae ex Germanorum antiquiorum opinionibus super est, tollendam inuenta non sit, nisi in confirmatione arrogationis simul a principe arrogando spurio macula auferatur, nunquam arrogatio filii naturalis nostris moribus legitimorum perfecta iura tribuet, quae is in familia nequit habere, qui laborat natiuitatis macula.

T A N T V M.

ULB Halle
003 719 014

3

1078

Pt. 27. num. 33.

1767, 17

CIMEN
 NTINENS
 CONTROVERSVM
 AN
 ATVRALIS
 ATVS FIAT
 TIMATVS
 VOD
 VM ORDINIS GRATIA
 E S I D E
HENR. BREVNING
 ET GENT. PVBLIC. ORDIN.
 LITER. DVISBVRG.
 OCIO
 DRIO PETRINO
 NNO CIOIOCC LXVII.
 E DEFENDET
ALOMO GOTTHELF
M I D E R
 A SAXO.

S I A E
 A LANGENHEMIA

FRIED
 VERS.
 ALIE

P. 234